

Bie Michels,

Efemeer

Het oeuvre van Bie Michels belicht het kleine verhaal. De onopvallende gebeurtenissen in het dagelijkse bestaan. In haar schilderijen, installaties en video's krijgen ze een zekere grandeur. Niet de herkenning is voor haar belangrijk, maar de poëtische ingreep in dat wat reeds is. In een voortdurend vastleggen en loslaten toont ze het verglijden van tijd en betekenis. Het ongrijpbare en de fascinatie voor de schijn en het verschijnen van het beeld.

In haar installaties maakt zij gebruik van verschillende media: projecties van beeld en taal, alsook foto's en foto-emulsie waar ze een spoor op achterlaat. Haar schilderijen baseert ze op oude foto's en eigen fotoreportages en verbeelden het efemere van de aanwezigheid. De installatie *Hands* speelt met tijd en ruimte en de spanning tussen beeld en taal.

Bie Michels grijpt in de dagelijkse ruimte in, waardoor een andere manier van kijken ontstaat. Toen ze in een Mechels restaurant zag hoe de schaduw van de handen van mensen aan één bepaalde tafel, door het invallende licht, op een witte zuil werd geprojecteerd, reserveerde ze prompt een tête à tête aan dat tafeltje en ensceneerde haar eigen schaduwspel.

Onze schaduw laat ons nooit los. Maar eeuwenlang is zij gedegradeerd tot een schijnwerkelijkheid, een tweedehands beeld. Juist door het origineel buiten kader te laten worden schaduw en origineel van elkaar losgekoppeld. Bie Michels geeft aan het 'schijnbeeld' een autonome status.

Door de spanningsverhouding tussen hier en nu aan de ene kant en daar en ginder aan de andere kant, komt het uitvergroete schaduwbeeld los te staan van zijn omgeving. Het contrast tussen de drukke bezigheden van de obers op de achtergrond, het geroezemoes en de intimiteit van het handenspel suggereert een verschil in tijdsbeleving binnen dezelfde ruimte: het schouwspel van de vervreemding.

Tussen de twee handen ontwikkelt zich een verstilde dialoog, die ons mee in het beeld trekt. Wanneer een brief wordt overhandigd, herinnert dit gegeven aan het afwezige origineel, stelt het opnieuw aanwezig, maar slechts als denk-beeld. Er doet zich een omkering voor tussen schijn en werkelijkheid.

De geprojecteerde woorden 'My hands smell. It hurts' geven aan *Hands* een onvatbaar gevoel. Bie Michels maakt wel meer gebruik van uitspraken die een ongerijmdheid in zich dragen. 'Omdat via associaties bepaalde onwaarheden waar kunnen worden.' Ze krijgen de schijn van een waarheidsstelling, maar brengen tevens datgene waar ze naar verwijzen aan het wankelen. 'We hebben de neiging dingen te zien zoals we ze willen zien. Juist dat verlangen maakt voor mij de uitspraak van belang.' De schijn van een gemis.

Eva Steynen in de catalogus (Don't) Mind the Body 2010